

Sygn. akt **IX Ka 855/16**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 sierpnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie IX Wydział Karny - Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Marek Sobkowicz

Protokolant: protokolant sądowy Krystian Kryżba

po rozpoznaniu w dniu 24 sierpnia 2016 r.

sprawy **D. O.** s. J. i G. z domu Ł. ur. (...) w W.

obwinionego o czyn z art. 92 § 1 k.w. i inne

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego

od wyroku Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie

z dnia 17 maja 2016r ., sygnatura akt V W 4723/15

orzeka

1. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;
2. koszty sądowe postępowania odwoławczego ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt IX Ka 855/16

UZASADNIENIE

D. O. został obwiniony o to, że w dniu 22 czerwca 2015 r., ok. godz. 08:15 w W. na drodze publicznej, jadąc ul (...) od strony ul (...) w kierunku ul (...), naruszył zasady przewidziane w §49 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 RMI oraz SWiA w ten sposób, że kierując samochodem marki B. o nr rej. (...), wjeżdżając na pas ruchu przeznaczony tylko dla autobusów i taksówek oraz kontynuując nim jazdę, nie zastosował się do znaku pionowego D-II „początek pasa ruchu dla autobusów”, tj. za wykroczenie z art. 92 § 1 kw w zw. z § 49 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dn. 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych (Dz. U. Nr 170, poz. 1393).

Wyrokiem z dnia 17 maja 2016 r., sygn. akt V W 4723/15, Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w W. uniewinnił obwinionego D. O. od popełnienia zarzucanego mu czynu przejmując koszty postępowania na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wniósł oskarżyciel publiczny. Na podstawie art. 103 § 1, 2 i 4 kpw zaskarżył orzeczenie to w całości na niekorzyść obwinionego. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych (art. 438 pkt 3 kpk w zw. z art. 109 § 2 kw) przyjętych za podstawę uznania, że „[...] tylko legalne ustawienie znaku może skutkować odpowiedzialnością za wykroczenie”;

2. obrazę zasady swobodnej oceny dowodów (art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpw) polegające na przekroczeniu jej granic i dokonaniu oceny dowodów w sposób dowolny, wybiórczy i wbrew wskazaniom wiedzy, w tym wiedzy specjalnej z zakresu prawa o ruchu drogowym.

Podnosząc powyższe zarzuty oskarżyciel publiczny wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do rozpatrzenia przez Sąd I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił stan faktyczny i wyciągnął trafne wnioski w kwestii winy.

W świetle zebranego materiału dowodowego nie ulegało wątpliwości, że w dniu 22 czerwca 2015 r. na odcinku jezdni, którą poruszał się samochodem obwiniony D.

O. był ustawiony znak D-II oznaczający początek pasa ruchu dla autobusów, zaś obwiniony jechał tym pasem.

Rzecz jednak w tym, że podstawą odpowiedzialności za wykroczenie z art. 92 § 1 kw może być tylko niezastosowanie się do znaku drogowego legalnie ustawionego, co oznacza również zachowanie ustalonej procedury jego wprowadzenia. Tymczasem, jak wynika z prawidłowych ustaleń faktycznych, w dacie zarzucanego czynu obowiązywała w tym miejscu stała organizacja ruchu określona w projekcie nr (...), która została zatwierdzona przez Inżyniera Ruchu (...)W. oraz wdrożona w terenie w dniu 18 kwietnia 2014 r. Ta organizacja ruchu nie przewidywała natomiast znaku D-I 1, który został tam ustawiony na mocy poprzedniego projektu organizacji ruchu nr (...), nie zatwierdzonego jednak zgodnie z obowiązującą procedurą.

Zgodnie z § 4 ust. 1 i § 6 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 23 września 2003 r. w sprawie szczegółowych warunków zarządzania ruchem na drogach oraz wykonywania nadzoru nad tym zarządzaniem (Dz. U. Nr 177, poz. 1729 ze zmianami) podstawą do zmiany organizacji ruchu jest zatwierdzenie projektu przez organ zarządzający ruchem tj. w tym przypadku przez Inżyniera Ruchu (...). W..

Takie zatwierdzenie nie nastąpiło w przypadku wyżej wymienionej organizacji przewidzianej w projekcie z 2009 r., który przewidywał ustawienie znaku D-II. natomiast prawidłowo wdrożony projekt z 2014 r. nie przewidywał tego znaku.

Taka ocena prawna nie wymagała, wnioskowanego przez skarżącego, przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego z zakresu inżynierii ruchu drogowego ponieważ to Sąd orzekający jest uprawniony i zobowiązany do subsumpcji prawnej ustalonego stanu faktycznego. Ustalenia te zaprzeczają również argumentowi skarżącego, jakoby projekt organizacji ruchu wprowadzony w 2014 r. był tylko tymczasowy i obowiązywał na czas remontu, skoro został określony jako projekt stałej organizacji ruchu i wdrożony w całości z dniem 18 kwietnia 2014 r.

Sama zatem możliwość przeciwstawienia stanowisku Sądu orzekającego odmiennego poglądu oraz fakt, że zaskarżone rozstrzygnięcie nie odpowiada oczekiwaniom skarżącego nie może prowadzić do wniosku, że ten Sąd popełnił błąd w ustaleniach faktycznych, albo naruszył zasady oceny dowodów określone w art. 7 kpk, co mogło mieć wpływ na treść wyroku.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji wyroku.

O kosztach sądowych postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw.